

Hồi thứ mười ba

Tiểu hào kiệt thám thính thư phòng

Vi Tiểu Bảo luyện cho tới lúc ăn cơm chiều thì thuộc được mười đường Đại cầm nã thủ.

Hải lão công tán dương gã:

- Thằng nhỏ này ăn nói lỗ mãng, nhưng trí nhớ rất cường kiện.

Ăn cơm xong gã rượt ôn lại lần nữa.

Trong phép Đại cầm nã thủ nhiều chiêu số lúc thi triển phải cúi lom khom, nhưng Hải lão công không thực hành chiêu thức mà chỉ dạy truyền khẩu. Lão cứ sờ mình Vi Tiểu Bảo là đủ biết tư thức của gã trúng hay trật.

Sáng hôm sau lại đúng giờ mọi ngày, Vi Tiểu Bảo đến kiếm Tiểu Huyền Tử để tỷ võ. Gã chắc mẩm bữa nay học thêm được nhiều đòn thì có đấu bốn keo gã sẽ thắng cả bốn.

Dè dặt khi động thủ tỷ thí, bao nhiêu chiêu số đã học được tựa hồ vô dụng, vì chiêu nào cũng bị Tiểu Huyền Tử dùng những thủ thế đặc biệt khác lạ để phá vỡ. Vi Tiểu Bảo thua liền hai keo đầu.

Đến keo thứ ba, gã tập trung tinh thần phóng ra chiêu Nghinh phong nhất liêu mới khoá được tay Tiểu Huyền Tử để thủ thắng.

Gã mừng rỡ quá chùng không lưu tâm được nữa thành ra keo thứ tư gã thi triển chiêu thức lại sơ hở, bị Tiểu Huyền Tử hất ngã rồi cỡi lên lưng. Cổ gã bị cặp đùi đối phương kẹp chặt cơ hồ nghẹt thở.

Vi Tiểu Bảo chịu đầu hàng, Tiểu Huyền Tử buông tha cho gã đứng dậy. Gã tức quá, cất tiếng thóa mạ:

(Thiếu hai trang 249, 250)

Hải lão công hỏi ngay:

- Hắn đã chịu nhìn nhận chưa?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu tử hỏi hần: "Phải chăng sư phụ ngươi ở phái Võ Đang?" Gã sừng sốt hỏi lại: "Ồ hay! Sao ngươi lại biết rõ thế?" Như vậy là hần đã chịu nhìn nhận rồi chứ gì?

Hải lão công lâm bảm nói để mình nghe:

- Ta đoán quả đã không lầm. Thằng nhỏ kia đúng là đồ đệ của một tay cao thủ Võ Đang.

Lão cúi đầu ngẫm nghĩ, tựa hồ đang gặp phải một vấn đề cực kỳ khó giải quyết.

Hồi lâu, Hải lão công mới ngừng đầu lên nói:

- Bữa nay ta dạy ngươi luyện đường thứ hai trong phép Đại cầm nã thủ.

Đường thứ hai trong Đại cầm nã thủ có tất cả 18 thức. Đường này chú trọng về phân điểm huyết và bẻ xương tay khiến cho đối thủ phải bong gân mà chịu đau hàng.

Những ngón võ bẻ tay cũng giống như những đòn mà Vi Tiểu Bảo thường dùng để đánh lộn với trẻ con khi còn ở Dương Châu. Chỉ có phép điểm huyết là quan trọng. Đồng thời môn này lại mượn sức mạnh của đối phương để đánh đối phương nên lợi hại hơn lối đánh ẩu của Vi Tiểu Bảo rất nhiều.

Hôm sau Vi Tiểu Bảo đấu với Tiểu Huyền Tử, gã có thêm 36 đòn. Nhưng võ công của Vi Tiểu Bảo tăng gia thì nghệ thuật của Tiểu Huyền Tử cũng tăng gia. Hai bên tỷ đấu 5 keo, Vi Tiểu Bảo thắng 2 thua 3.

Mấy hôm sau sáng nào Vi Tiểu Bảo cũng đi đánh bạc. Những ngày đầu gã còn bịt khăn trắng che mặt, sau gã bỏ khăn đi, mọi người thấy gã không giống Tiểu Quế Tử, nhưng cũng mãi mê cờ bạc chẳng để ý gì. Hơn nữa Vi Tiểu Bảo thường hay cho mọi người mượn tiền một cách dễ dãi, nên ai cũng có cảm tình với gã.

Vi Tiểu Bảo ra khỏi sòng bạc lại đi kiếm Tiểu Huyền Tử tỷ đấu. Buổi chiều gã ở nhà luyện võ với Hải lão công.

Môn Đại cầm nã thủ mỗi ngày một khó khăn hơn. Đồng thời bệnh ho của Hải lão công cũng mỗi ngày một trầm trọng. Thường khi lão nổi cơn ho dữ dội không thể chỉ dẫn được, gã đành rèn luyện một mình.

Kể từ hôm Vi Tiểu Bảo vào Hoàng cung đến nay, thối thoát đã trên hai tháng. Gã biết rõ võ công của Hải lão công rất đổi cao thâm. Nếu được lão dạy cho đến nơi thì sau này có thể trở thành người bản lãnh cao cường. Vì thế mà gã tiếp tục rèn luyện một cách rất chuyên cần, không hề trễ nải.

Vi Tiểu Bảo ở Hoàng cung tuy đời sống rất sung túc, nhưng không được tự do đùa giỡn, chửi quàng nói tục, nên mồm miệng cũng ngứa ngáy khó chịu.

Hàng ngày Hải lão công điều tra một cách tỉ mỉ về nghệ thuật của Tiểu Huyền Tử. Còn Vi Tiểu Bảo đối với Tiểu Huyền Tử ban đầu cũng có lòng ganh ghét thù hằn, nhưng về sau gặp nhau luôn, bất giác sinh ra có cảm tình với hắn. Và lại trong khi tỷ võ cũng có keo thắng keo bại. Thỉnh thoảng Vi Tiểu Bảo lại được toàn thắng cả một ngày. Do đó lòng ham chuộng võ công của gã cũng ngày một tăng thêm.

Sau hai tháng đánh bạc, hai anh em họ Ôn đã thiếu nợ Vi Tiểu Bảo đã trên hai trăm lạng.

Một hôm ở sòng bạc ra, Ôn Hữu Phương thua cháy túi, Ôn Hữu Đạo chỉ còn vài lạng mà thôi.

Hai anh em đưa mắt nhìn nhau, Ôn Hữu Đạo liền nói với Vi Tiểu Bảo:

- Mời Quế huynh đệ qua bên kia. Anh em tại hạ có chút việc cần thương lượng với huynh đệ.

Vi Tiểu Bảo nói ngay:

- Được mà! Nếu các bạn cần thì tiểu đệ cho mượn tiền.

Ôn Hữu Phương đáp:

- Xin đa tạ Quế huynh đệ.

Hai anh em họ Ôn đi ra cửa, Vi Tiểu Bảo cũng theo ra. Ba người ra tới gian chái hiên ở giáp vách.

Ôn Hữu Đạo nói:

- Quế huynh đệ! Tuy huynh đệ hãy còn nhỏ tuổi mà tính tình thật là khảng khái, khoáng đạt, ít kẻ bì kịp.

Vi Tiểu Bảo bản tính thích người ta tặng bốc. Gã được Ôn Hữu Đạo xu nịnh thì khoan khoái như mở cờ trong bụng.

Gã đáp:

- Không dám! Không dám! Chúng ta đã là chỗ thân tình như anh em trong một nhà. Bữa nay tiểu đệ có tiền thì cho hai vị Ôn huynh mượn tiêu xài. Sau này tiểu đệ gặp ngày túng bán sẽ mượn lại các vị. Chút tình nhỏ mọn này phỏng có chi đáng kể mà hai vị phải quan tâm?

Gã dứt lời, lấy ra ba bốn chục lạng bạc đưa cho anh em họ Ôn.

Ôn Hữu Đạo nói:

- Anh em tiểu đệ trong hai tháng nay xúi quẩy quá, còn thiếu của Quế huynh đệ một món tiền không phải là nhỏ. Vậy mà Quế huynh đệ đã không thèm để tâm khiến anh em tiểu đệ cảm kích vô cùng. Song kỳ thực lúc nào cũng bản khoãn trong dạ.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Thiếu nợ không trả là lẽ tự nhiên. Hà tất hai vị phải nhắc tới hoài?

Ôn Hữu Phương thở dài nói:

- Huynh đệ quả là người tốt bụng hiếm có. Nói như vậy thì món nợ này cả trăm năm mà anh em tại hạ chưa trả cũng cứ để đấy hay sao?

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Phải rồi! Phải rồi! Không trả thì cứ để hai ba trăm năm cũng chẳng hề chi. Tiểu đệ quyết chẳng khi nào nhắc tới.

Ôn Hữu Phương nói:

- Con người ta trường thọ đến đâu, cũng chẳng ai sống được đến hai, ba trăm năm.

Gã dứt lời, đưa mắt cho đại ca của gã.

Ôn Hữu Đạo liền nói:

- Huynh đệ tốt bụng đã đành, song anh em tại hạ biết chủ nhân của huynh đệ là một tay đao thủ, nên không khỏi bản khoãn.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Phải chăng hai vị muốn nói Hải lão công là tay đao thủ?

Ôn Hữu Phương đáp:

- Đúng thế! Quế huynh đệ không thèm hỏi đến số tiền đó, nhưng có một ngày kia Hải lão công sẽ đòi cho bằng được. Lão chỉ chìa một ngón tay ra là hai anh em tại hạ phải bỏ mạng... Vì thế mà bọn tại hạ đang tìm cách xoay lấy một món tiền để hoàn lại huynh đệ.

Vi Tiểu Bảo la thầm trong bụng:

- Hải lão công quả nhiên liệu việc như thần. Mấy bữa nay mình chỉ lo việc tử võ với Tiểu Huyền Tử mà lãng quên mưu đồ của lão là vào Ngự thư phòng để lấy cấp pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh. Dù sao ta không nên hấp tấp nói chuyện này ngay mà cần phải nghe ý tứ hai gã xem thế nào đã.

Gã nghĩ vậy rồi chỉ ậm ừ cho xuôi chuyện, chứ không bình luận gì về Hải lão công.

Ôn Hữu Phương lại nói tiếp:

- Anh em tại hạ đã nghĩ lui nghĩ tới thì chỉ còn có cách là Quế huynh đệ đừng nói chuyện này với Hải lão công. Hôm nào anh em tại hạ được bạc sẽ thanh toán món nợ đó cả vốn lẫn lãi.

Vì Tiểu Bảo nghe Ôn Hữu Phương nói vậy thì mắng thầm:

- Con bà chúng bay! Chúng bay chỉ là những con mòng béo. Bản lãnh cờ bạc như vậy mà hồng ăn được ta thì hết đời cũng chẳng còn có ngày nào.

Gã nghĩ vậy rồi làm bộ nhăn nhó đáp:

- Chết chưa! Nhị vị không bảo trước. Tiểu đệ đã trót lỡ lời kể với Hải công công rồi. Lão bảo sớm muộn gì, hai vị cũng trả thôi.

Hai anh em họ Ôn sợ hãi nhìn nhau thất sắc.

Ôn Hữu Đạo nói:

- Bây giờ đành thế này vậy. Từ bữa nay trở đi, huynh đệ được bạc thì đem số tiền ấy về trao cho Hải lão công và nói là tiền của anh em tại hạ trả nợ.

Vì Tiểu Bảo không khỏi cười thầm nghĩ bụng:

- Hai gã này coi mình như một đứa con nít lên ba.

Nhưng ngoài miệng gã đáp:

- Thế cũng được... Có điều tại hạ phải chịu nước lép thì sao?

Ôn Hữu Phương đáp:

- Xin Quế huynh đệ vui lòng giúp cho như vậy thì thật là đáng quý!

Ôn Hữu Đạo nói theo:

- Ôn đức của huynh đệ, anh em tại hạ vĩnh viễn không bao giờ quên được.

Vì Tiểu Bảo nhân cơ hội này liền ra điều kiện:

- Nếu nhị vị đại ca muốn tiểu đệ làm thế cũng chẳng khó gì. Có điều tiểu đệ cũng xin nhị vị giúp cho một việc.

Hai gã họ Ôn không nghĩ ngợi gì, đồng thanh đáp:

- Được lắm! Được lắm!

Vì Tiểu Bảo nói ngay:

- Tiểu đệ ở trong Hoàng cung đã lâu mà chưa được thấy long nhan lần nào cho thoả lòng mong ước. Nhị vị hiện phục vụ trong Ngự thư phòng, vậy xin mời nhị vị dẫn tiểu đệ vào đó để có dịp được ngó thấy Hoàng thượng.

Ôn Hữu Đạo chỉ gãi đầu chứ không nói gì.

Ôn Hữu Phương ngập ngừng đáp:

- Cái đó... cái đó...

Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Nếu tiểu đệ được nhìn thấy long nhan là phước quá rồi... Dù cho tiểu đệ không có dịp nào được gặp Hoàng thượng cũng chẳng dám trách nhị vị.

Ôn Hữu Đạo nói:

- Thế thì phải lắm! Chiều nay vào khoảng giờ thân, anh em tại hạ sẽ đến phủ Hải lão công để dẫn Quế huynh đệ vào Ngự thư phòng, vì giờ này đức Hoàng thượng thường tới Ngự thư phòng ngâm thơ đọc sách. Ngoài giờ đó Hoàng thượng thường bận việc triều đình khó mà được gặp.

Gã nói rồi quay lại nắm Ôn Hữu Phương.

Vi Tiểu Bảo nhanh mắt trông thấy hành vi khả ố của hai gã kia thì mừng thầm trong bụng:

- Hai tên khốn kiếp này tưởng ta còn nhỏ mà khinh thường ta. Phải chăng chúng muốn giở trò bịp bợm?

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm trong bụng:

- Hai gã dê tiện này nghe ta nói muốn thấy mặt Hoàng đế, chúng ra chiều khó nghĩ. Bọn chúng bảo vào khoảng giờ thân nhất định Hoàng đế ngự giá tới thư phòng, nhưng ta chắc Hoàng đế không tới đó vào giờ này. Chúng không muốn để ta được thấy long nhan, chúng có biết đâu ta cũng chẳng cần gặp Hoàng đế làm chi. Con bà nó! Vô phước gặp Hoàng đế, lỡ ngài hỏi điều gì, lão gia cóc biết đường trả lời. Hành tung mà bị bại lộ, thì cả nhà phải chết chém. Không chừng má má của lão gia ở Dương Châu cũng bị lôi về đây xử trảm. Hải lão con rùa kia dạy võ công cho mình chẳng biết trúng hay trật mà đánh lui đánh tới vẫn không hạ được thằng lỏi Tiểu Huyền Tử. Ta mà lấy được pho Tam Thập Nhị Chương Kinh hay Tứ Thập Nhị Chương Kinh gì đó đem về cho lão con rùa, trong lòng lão khoan khoái, chắc lão sẽ dạy ta thành người có bản lĩnh chân chính đều đòn công cũng chưa biết chừng.

Gã nghĩ thế rồi nhìn anh em họ Ôn chấp tay cảm tạ và nói:

- Chúng ta là kẻ nô tài mà không được thấy mặt đức Vạn tuế thì khi chết xuống âm phủ Diêm Vương lão gia sẽ lớn tiếng thoá mạ là quân rùa đen dê tiện.

Vi Tiểu Bảo là người thông minh tuyệt đỉnh. Hơn hai tháng nay gã đã học được cách ăn nói chốn kinh kỳ. Tuy nhiên, thỉnh thoảng gã còn lộ mấy câu thô ngữ ở Dương Châu, nay ở chỗ không an ninh lòng ngờ vực.

Sau khi gã tử đấu với Tiểu Huyền Tử trở về nhà, chỉ nói chuyện võ công với Hải lão công, nhưng vẫn bụng bảo dạ:

- Ta mà lấy cắp được bộ sách kia đem về cho lão một cách bất ngờ tất khiến lão phải kinh hãi và sững mê.

Vào khoảng cuối giờ mùi, quả nhiên anh em họ Ôn tới nơi. Ôn Hữu Phương khẽ huýt lên một tiếng còi. Vi Tiểu Bảo liền chạy ra ngay.

Anh em họ Ôn giơ tay ra hiệu chứ không nói gì rồi đi về phía Tây. Vi Tiểu Bảo theo sau.

Lần này gã rút kinh nghiệm ở lần trước đã bị lạc nẻo, nên gã rất chú ý đến đường lối, lúc xuyên qua những dãy hành lang, gã lưu tâm mà nhớ hình dung phòng ốc cùng cửa ngõ.

Từ chỗ Hải lão công tới Ngự thư phòng so với sông bạc gã đến mọi ngày còn xa hơn khá nhiều.

Ba người trong khoảng thời gian chùng ăn xong bữa cơm, Ôn Hữu Đạo bỗng cất tiếng khẽ nói:

- Tới Ngự thư phòng rồi đó! Quế huynh đệ phải cẩn thận lắm mới được.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu đệ hiểu rồi!

Hai anh em họ Ôn đưa gã quanh ra hậu viện theo khuôn cửa ngách luôn vào.

Ba người lại đi qua hai khu vườn hoa nhỏ bé rồi tiến vào một gian phòng lớn.

Vi Tiểu Bảo trong lòng hồi hộp la thầm:

- Hồng hét! Hồng hét! Con mẹ nó! Trong Ngự thư phòng của đức Hoàng đế bày nhiều sách vở thế này, cả ngày đêm cũng không lục hết thì còn thời giờ đâu mà đánh bạc? Hải lão công bảo mình lấy pho sách đó, mình biết kiếm nó ở chỗ nào?

Gã sinh trưởng ở dân gian, chưa từng được thấy thư phòng bao giờ. Gã yên trí nó là cái phòng thông thường để bảy tám quyển sách là thành một thư phòng. Nếu trong bảy tám pho sách mà muốn tìm pho "Tam thập nhị" hoặc "Tứ thập nhị" thì chẳng khó khăn gì. Bây giờ gã thấy hàng ngàn hàng vạn cuốn, trông hoa cả mắt, không khỏi chân tay luống cuống.

Gã toan xoay mình trốn đi.

Ôn Hữu Đạo khẽ nói:

- Lát nữa đức Hoàng thượng sẽ tới thư phòng. Ngài ngự bên án này để đọc sách và viết chữ.

Vì Tiểu Bảo thấy chiếc án bằng gỗ tử đàn rất lớn. Mặt án khảm vàng dát ngọc. Gã vừa ngó thấy đã biết ngay là đồ vật cực kỳ hoa lệ.

Trên án bày một cuốn sách. Mé tả đặt nghiên mực và ống bút.

Trên ghế phủ gấm đoạn thêu rồng.

Vì Tiểu Bảo tuy lớn mật, nhưng nhìn thấy quang cảnh cao sang, bất giác trống ngực đập nhộn lên.

Gã lẩm bẩm:

- Mẹ kiếp! Lão Hoàng đế con rùa này được hưởng biết bao hạnh phúc!

Bên hữu án sách đặt một cái đỉnh đồng. Nắp đỉnh hình đầu con thú, miệng nhả ra những luồng khói xanh cuộn cuộn, mùi thơm sức nực.

Ôn Hữu Đạo nói:

- Quê huynh đệ ẩn vào phía sau giá sách để nhìn trộm long nhan là được rồi. Khi Hoàng thượng đọc sách hay viết chữ, người ngoài không được lên tiếng. Vậy tiểu huynh đệ phải nhớ kỹ đừng ho hắng hay hắt hơi gì hết. Nếu không, đức Hoàng thượng nghe tiếng động nổi lòi đình và có thể hô thị vệ đem tiểu huynh đệ ra chém đầu ngay đó.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Tiểu đệ hiểu rồi! Chẳng những không được ho hắng, hắt hơi mà còn phải nín nhịn cả trung tiện nữa.

Ôn Hữu Đạo sa sầm nét mặt cự nự:

- Tiểu huynh đệ! Ngự thư phòng há phải là nơi tầm thường? Tiểu huynh đệ chớ ăn nói càn rỡ cùng thốt ra những lời thiếu vẻ khiêm cung.

Vì Tiểu Bảo thè lưỡi ra không dám nói nữa.

Gã thấy anh em họ Ôn một người cầm cái phát trần, một người cầm tấm khăn lau đi phủi bụi và lau chùi khắp mọi chỗ.

Trong Ngự thư phòng vốn không có một hạt bụi, mà hai gã vẫn để ý từng ly từng tý.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp
- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com
- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.
- Tranh ảnh phim kiếm hiệp
- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.
-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>